

Bilag 4.

Oversættelse.

Formanden for den danske delegation, fhv. minister Ernst Christiansens tale den 22. november 1957 under 12. plenarforsamlings debat om De Forenede Nationers beredskabsstyrke (UNEF).

For et par uger siden fejrede vi FN's 12 års dag. Fra mange sider blev der på denne dag foretaget en vurdering af FN's indsats i de forløbne år. Det måtte desværre konstateres, at de store forhåbninger, mange havde sat til FN i starten i 1945, ikke var blevet opfyldt. Det kan vel også siges, at der var mere optimisme dengang, end en nøgtern vurdering af verden og menneskene i almindelighed berettigede til. Men selvom visse forhåbninger er skuffede, kan det dog konstateres, at FN i alvorlige internationale situationer har ydet en indsats, der på væsentlig måde har bidraget til at fremme løsningen af internationale uoverensstemmelser ved fredelige midler.

En sådan situation var i fjor krisen, der opstod omkring problemerne i forbindelse med Suezkanalen.

Det er naturligt ved drøftelsen i dag om UNEF at fremhæve FN's i dette spørgsmål så betydningsfulde indsats for fredens sag. UNEF var jo redskabet, som hjalp til at gøre FN's indsats virksomhedsfuld. Det var skabelsen af UNEF, der på afgørende måde bidrog til at fredeliggøre en situation, hvor kanonerne allerede talte deres dystre sprog.

I denne forbindelse synes jeg, der er grund til at nævne, at den mand, der i så høj grad var initiativtagende til skabelsen af UNEF, den daværende canadiske udenrigsminister Lester B. Pearson, ved at få tildelt nobelprisen fik en høj international anerkendelse af sit værk også i forbindelse med UNEF's oprettelse. Den hæder, som denne fredens forkæmper fik ved tildelingen af nobelprisen, føler vi også som en hæder for FN.

Der kunne være grund til at nævne mange andre, som ydede en fortjenstfuld indsats ved skabelsen af UNEF, eller som under arbejdet med UNEF i det forløbne år har ydet værdifuld gerning til fremme af løsningen af UNEF's opgaver. Vi skylder dem alle tak. Men særligt synes jeg, at vi i dag bør tænke på de unge mænd i styrken, som kom til at ofre deres liv som soldater i en fredens armé.

Jeg sagde, at UNEF havde ydet et væsentligt bidrag til fredens oprettelse i denne østlige del af verden. Det er jo ikke sket, fordi UNEF var en stor styrke, der med magt kunne gennemtvinge, at stridshandlinger standsedes. Men selve den kendsgerning, at UNEF kunne møde frem, var et afgørende bidrag til situationens afspænding. UNEF's soldater med de blå huer havde ikke deres styrke i deres lette våben, men i den moralske magt, hvormed FN stod bag dem. Det var den offentlige opinion verden over, der øvede sin virkning. Denne opinion betød også noget i de lande, hvis aktion FN vendte sig imod. Jeg synes, der er god grund til at udtale anerkendelse over for de lande, der i hine novemberdage i fjor bøjede sig for og accepterede FN's afgørelse. Men lad det også være sagt, at netop når man taler om den offentlige opinion, kan det ikke være skjult for nogen, at tilstedeværelsen af en offentlig opinion i de pågældende lande og dennes mulighed for at gøre sig gældende, var af væsentlig betydning for, at FN's beslutninger blev respekteret. Jeg tror, at man heraf kan drage den slutning, at situationen viste, at